

THE FRINGE
Garzone · Lockwood · Gullotti

40 YEARS ON THE FRINGE

THE FRINGE 40TH ANNIVERSARY CONCERT
LIVE AT THE BOSTON CONSERVATORY, MAY 12TH, 2012

Stunt Records
STUCD 13072
Distribution DC/Norden

Bandet The Fringe er blevet 40 år, og det er længe siden, at avantgardens bannerførere George Garzone, Bob Gullotti og John Lockwood holdt op med at spille numre. "Jeg er lidt svimmel", sagde George Garzone til publikum i The Boston Conservatory Theater, mens han lukkede øjnene og løftede en hånd op til panden. Den 62-årige saxofonist havde netop afsluttet et voldsomt første sæt med The Fringe, og en uindviet ville måske have taget ham på ordet. Det var trods alt bandets 40-års jubilæumsconcert – en følelsesladet begivenhed – og som sædvanlig havde musikken skåret ind til benet. Det var måske lige en tand for meget for ham?

Publikum bestod af Fringe-kendere og Fringe-fans, og mens Garzone talte, lød der en indforstået klukklatter fra salen. Nogle havde måske allerede gættet, hvad der var på vej. Som indledning til andet sæt blev der fortalt om Neandertal-manden, som ankommer til et ukendt land. Inden længe er trommeslageren Bob Gullotti i gang med at underdele og krydre beatet i højt tempo, bassisten John Lockwood har forladt en køn kora-agtig solo og spiller hurtige kontrapunktiske løb, mens Garzone affyrer klynger af 16.-dele og 34.-dele. Neandertaler? Pointen i referencen er forståelig, for The Fringe har altid fastholdt de basale – primitive – kræfter, som driver deres musik. "Den indre Neandertal", som det er blevet sagt. Selv om de hver for sig mestrer deres instrument på et sjældent højt niveau og trods abstraktionen i den form for jazz, de spiller – her er ingen "melodier", ingen funk grooves og på fraværet af akkordrundgange og faste rytmer – går de altid efter en musik, som kommer fra hjertet og mellemgulvet. Det kan være forklaringen på, at de hver mandag år efter år har formået at tiltrække nye generationer. Og det er ikke blot deres elever, som kommer, men også musikerkolleger, som ligeledes mestrer deres instrumenter, og for hvem The Fringe er et idealbillede. Og så selvfølgelig alle de andre fans, alle musikelskerne.

Bandet begyndte med tre studerende på Berklee, som var fast besluttet på at mestre kravene i straight jazz, men også var fascineret af avantgarde. Bassisten Richard Appleman var med til at starte bandet, og i ti år holdt de til på Michael's Pub på Gainsborough Street i Boston. Appleman forlod gruppen, da familieforpligtelser og hans arbejde som leder af Berklees bas-afdeling trak ham i andre retninger. I 1985 var Lockwood blevet bassist i bandet, og de fortsatte med at holde hof hver mandag – først på The Willow i Sommerville, derefter på The Lizard Lounge og nu på The Lily Pad.

I starten skrev The Fringe numre og de spillede et lille udvalg af covers. Men efterhånden forsvandt numrene; bandet havde lyst til at holde sig selv – og musikken – tæt på kanten. Musikken var overraskende tilgængelig trods deres spontane tilgang. Garzone lod skalaer og harmoniskift ane gennem sine løb, Gullottis puls var velartikuleret og Lockwoods smukke klang og rene intonation var til at stole på. Disse enkeltdele banede vejen for et udefinerbart stormvejr af lyd, som var og er meget større end hver musiker alene. Efterhånden er det sådan – som det er sagt om Ornette Colemann – at bandet ikke improviserer

over numre eller akkordskift men over sig selv. Eller – som Garzone har fortalt det til Downbeat i anledning af jubilæet – de fokuserer på "øjeblikkets rytme". Det er vel derfor, at de nu på fyrretyvende år fortsætter med at overraske og inspirere. Og de fortsætter med at sætte standarden for al jazz – ikke kun avantgarden – og for hvad musik er for en størrelse, og hvad den kan blive. Sammen viser denne trio af modne musikere, at man IKKE nødvendigvis holder op med at udvikle sig, når man er på den anden side af 50. Man udvikler sig måske på en anden og mere bevidst måde, men vil nogen, der her hører The Fringe påstå, at de ikke udvikler sig?

Og The Fringe spiller stadig hver mandag aften på The Lilly Pad i Cambridge i nærheden af Boston, Massachusetts.

George Garzone regnes blandt musikerkolleger som en af de største. Alle, der har hørt ham vil nikke anerkendende. Det er sjældent, at man møder så virilt, så opfindsomt og følelsesladet saxofonspil, leveret med en så overlegen teknisk kunnen. Han er ikke nogen Coltrane-epigon, men har frigjort sig fra Coltrane og andre tunge ungdomspåvirkninger på en meget bevidst måde. Stort set siden han selv dimitterede fra Berklee School of Music i Boston i begyndelsen af 70'erne (på et hold sammen med bl.a. Joe Lovano og Kenny Werner), har han selv undervist. Det har betydet, at en af de mest intense og personlige stemmer på tenorsaxofonen i den moderne jazz har ladet sig høre meget mere sporadisk, end dem han sættes i klasse med: f.eks. Joe Lovano og Michael Brecker.

John Lockwood har turneret og indspillet med Gary Burton, Eddie Harris, Johnny Hartman, Joe Henderson, Freddie Hubbard, Dave Liebman, Joe Maneri, Makoto Ozone, Joe Pass, Danilo Perez, Pharoah Sanders, Clark Terry, Kenny Werner, Pat Metheny, Dizzy Gillespie, Woody Shaw, Toots Thielemans, Stan Getz, Art Farmer – og mange flere. Han fortæller selv, at han har lært at spille på scenen. "Man ringede til mig, når man manglede en bassist – i bagklogskabens klare lys ofte jobs jeg måske ikke skulle have accepteret. De råbte og skreg af mig – og det var sådan jeg lærte. Når jeg underviser gør jeg det på samme måde. Og jeg spiller hele tiden... Man lærer bedst ved at være derude – man skal svede, man skal blive bange, og man lærer ikke, hvis man spiller med folk dårligere end sig selv. Jeg er altid havnet i situationer, hvor de andre var bedre!"

Bob Gullotti har spillet professionelt siden han var 15 og kom på Berklee da han var 17 og blev smittet med jazz. Hans utrolige teknik og kreative spil har gjort ham til en efterspurgt sideman og har bl.a. indspillet og turneret med Eddie Henderson, Gary Bartz, Eddie Gomez, Tom Harrell, Mose Allison, J.J. Johnson, Joe Lovano, John Patitucci og Miroslav Vitous – men også i rock-bandet Phish. Han er ydmyg og mener, at som økonomien kører med krisetider osv, kan man godt overleve som musiker, bare man er "pro" med en god attitude. "Hvis man er stædig, kan man leve af det lige så sikkert som med så meget andet. Hvis man bliver berømt... fint!. Hvis man bare kan leve og overleve, så har du i denne branche succes. Jeg har kunnet leve af at spille mit instrument, og det er jeg både stolt og lykkelig over. At have The Fringe som base i 40 år er en gave".

*Take Off / Let's Discuss This / Funky Stroll / I Loved You Yesterday / Don't Look Now - But!!! / This Is It / Looking Back / 6.51
Rumble Tumble / Watch Out People / Little Feet / 40 Years & Counting.*

George Garzone (tenor & sopran sax), John Lockwood (bas), Bob Gullotti (trommer).

STUCD 13072 *The Fringe, 40 Years On The Fringe, Stunt Records 2013*

STUNT RECORDS

Sundance Music ApS Gothersgade 107 1123 Copenhagen K Denmark
T: +45 3333 8720 www.sundance.dk sundance@sundance.dk